

[Alfred Hansen]

også tænke på, når ministeren afstikker den kommende uddannelses retning.

Vi har gjort meget for de svage i folkeskolen de seneste år, og det skal vi fortsat gøre. Det er en lykke, at vi har fået en helt anden holdning til de elever, der har forskellige handicap, som gør, at de ikke på samme måde som flertallet i en klasse, som flertallet af befolkningen, kan tilegne sig viden hurtigt og effektivt og uden ret meget besvær. Det er godt, at vi har satset stærkt på disse bogligt svage, på de elever, som har svært ved at falde til. Men i vore bestræbelser for at give alle lige muligheder må vi ikke miste evnen og viljen til at erkende, at vi er udstyret med forskellige evner, forskellige anlæg, flid og interesser. Vi må også være på vagt over for, at vi ikke i vores bestræbelser for at give disse lige muligheder og tilgodese de svage går hen og mister interessen for de bogligt stærkt begavede. Vi skal passe på, at vi i vor iver efter at tilgodese de svage ikke svinger de andre.

Der opereres med et pudsigt begreb såvel i U 90 som i ministerens redegørelse, nemlig A-mennesker og B-mennesker, men vel at mærke på en helt anden måde, end vi normalt forstår ved A-mennesker og B-mennesker. Her er der ikke tale om, hvorvidt man er morgenmand eller aftenmand, her er tale om, at et A-menneske er betegnelsen for en højt uddannet person, som er højt gageret og specialist. Og så har man en anden gruppe, som karakteriseres som B-mennesker. Det er rutinearbejdere, det er folk med en kort uddannelse.

Jeg vil gerne spørge ministeren, fordi ministeren også i sin redegørelse kommer ind på disse meget store forskelle, der er på aflønning af folks arbejdsindsats, om det er sådan, at ministeren samtidig vil stille forslag om, at de højtuddannede skal have halveret deres løn, eller hvordan. Eller skal det forstås sådan, at B-menneskene, altså de, der arbejder med rutinearbejde, skal have fordoblet deres indtægt? Det ligger ligesom i undertonen i oplægget, at vi må stile efter et samfund, hvor alle får samme løn uanset arbejdet. Det er jo en kendsgerning, at netop de højtuddannede først har mulighed for at deltage i produktionen og komme i gang med deres speciale omkring 30 års alderen. Jeg mener i parentes bemærket, minister, at mange af de højtuddannede netop arbejder

med rutinearbejde; specialister er jo personer, som arbejder rutinemæssigt, som arbejder med ganske bestemte og indsnævrede arbejdsområder, og det kan vel nok karakteriseres som værende rutinearbejde.

Det er helt givet, at den person, som efter en lang uddannelse og måske først som 30-årig kan gå ud i produktionens tjeneste, i og for sig må have lidt mere i løn end den, der allerede i 16-18 års alderen eller 20 års alderen er begyndt at arbejde. Eller påtænker ministeren at indføre en eller anden form for uddannelsesløn, sådan at de, der skal have en høj uddannelse fremover, skal have løn i den tid, de arbejder, så der i og for sig ikke bliver tale om hverken statsgaranterede lån eller stipendier eller statslån eller noget andet, men at de simpelt hen skal have en uddannelsesløn?

Et andet sted i oplægget får man samme tanke, nemlig dér, hvor der tales om, at alle arbejdsløse, 200.000, skal bruge deres arbejdsløshedsperiode til at videreudanne sig, uden at der skal foretages nedslag i arbejdsløshedsunderstøttelsen. Det ville vel i og for sig være urimeligt over for dem, der aldrig har været ude i arbejdsløshed, men som fortsætter uddannelsesforløbet fra folkeskolen, gymnasiet eller de faglige uddannelser. Er det, minister, begyndelsen, oplægget, til en uddannelsesløn? Jeg skal ikke kommentere fordele og ulemper ved det, jeg synes bare, det ville være rart at få afklaret, om det er det, der er i tankerne. Jeg er enig i, at de voksne og de, der er arbejdsløse, bør bruge tiden så menneskeligt tilfredsstillende som muligt og så fornuftigt som muligt, og hvis der er behov for at få en uddannelse, bør de naturligvis have den.

Der lægges op til afskaffelse af EFG ved lov. Jeg mener fortsat ikke, lige så lidt som da vi sidste år diskuterede dette emne her i tinget, at mesterlæren skal slagtes ved lov. Jeg mener, at både mesterlæren og EFG-uddannelsen har deres absolut store berettigelse, men jeg mener fortsat, at hvis mesterlæren skal afskaffes, så skal den dømmes på sine gerninger og ikke ved et voldeligt angreb fra politisk side.

Det er også pudsigt at forestille sig de store økonomiske udgifter, der må være forbundet med disse enorme reformer, der her er tale om, når man ved, hvor svært det var at få nedsat klassekvotienterne for gymnasierne,